

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 175. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788873072/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Var himlen klar og stjernefuld, kastede jeg ofte et sjæl om mig og stillede mig i vinduet ud til haven og så op på de skønne, glimrende kloder og tabte mig i gisninger om dem og om mig selv. Den opmærksomhed, Heiberg viste mig, blev mere og mere farlig for mig, thi netop den finhed og tilbageholdenhed, hvormed han viste den, var efter min smag. [Med et eneste plumpt eller råt ord kunne enhver bejler fordærve det for sig hos mig for bestandigt, og ikke få havde alt gjort det.] Mere og mere længtes jeg nu dagligt efter middagen, der skulle bringe ham; hans moder og jeg kappedes nu om at stirre ud ad den kant, hvorfra han kom. Og vi fik god øvelse i tålmodighed, thi præcis kom han næsten aldrig. For det meste blev han modtaget af mig med en lille bebrejdelse, som han da svarede så morsomt på, at han altid gik af med sejren, og vi måtte endda være glade, om han lod sagen falde og ikke udspandt den til et drilleri, som kunne give ham stof for lang tid, og hvori vi atter trak det korteste strå.

En hver formiddag drak hans moder og jeg kaffe sammen, og ved hendes konversationstalent kunne denne kaffedrikken udspinde sig til flere timer. En formiddag, den 4de november 1830, sad hun og jeg som sædvanligt således sammen, da døren gik op og hendes plejesøn Georg Buntzen trådte ind, så bleg og forstyrret, at vi begge på én gang udbød: »Hvad er der på færde?« – »Ved I det?« spurgte han. – »Hvilket?« – »Ved I, at Møhl er død?« – »Død!« udbød fru Gyllembourg, rystende over hele legemet, »hvem siger det?« – »I skolen fortalte Krarup mig det og bad mig gå hjem og underrette eder derom.« (Dr. Krarup, forstander for Borgerdydskolen på Christianshavn, var en svoger af Møhl.) Vi blev begge usigeligt forfærdede og bedrøvede, og den stakkels Georg satte sig hulkende i en krog af stuen og lod sine tårer frit løb. Vi længtes ubeskriveligt efter Heiberg den dag for af ham at høre noget nærmere om dette pludselige dødsfald. [I sorgen føler man bedst, hvad man er for hinanden, man rykker nærmere sammen, og alt det små bliver da det, som det altid skulle være: Et i n e t.] Heiberg kom også tidligere end ellers, bleg og dybt rystet ved denne sin vens død. Heiberg fortalte, at han ved efterretningen herom var gået til Møhls bolig og havde der selv set den kære afdøde og indhentet detaljeret underretning af professor David, der boede sammen med ham. Denne havde da fortalt, at Møhl